

Dům Storchovy rodiny ležel nedaleko takové studny. Široký dvůr vzadu dodával v létě další prostor k životu. V zimě se stával srdcem domova veliký sporák s keramickým předkem, zahřívající celou rodinu v jediném rozlehlém pokoji. Venku stála kůlna, kde se skrývaly krysy, takže bylo radno hlasitě zatleskat, než člověk vstoupil. Za školních dní všech sedm Storchových dětí usedalo na schody, aby si obulo boty, za všeobecného smíchu a vtipkování: Dora, Hunya, Tauba, Rivka, Abraham, Adolph, Naftali a Shoshana. S penězi to mívali často napjaté, ale díky podpoře jednoho z dědečků měly děti alespoň ty botky a sklep býval na zimu dobře zásoben uhlím i bramborami.

Sama Shoshana uprchla z Československa do Palestiny, dokud to ještě šlo, stejně jako její rodiče a většina bratrů a sester. Její starší sestra Hermine – neboli Hunya – uvízla v Evropě a jednoho dne pak spojila síly s Brachou, Irene a Martou.

V té době jsem neměla ani zdání, jak osudová pro mě bude volba tohoto povolání.

Hunya Volkmanová, rozená Storchová

Hunya se narodila 5. října 1908, téhož roku jako Hedwig Hensel-Hössová.¹⁸ Učila se šít v ruce od své matky Zipory. Ta byla zvlášť zručná ve výšivkách, které si pořizovaly nevěsty do výbavy. (Hunyina babička se provdala za muže, který neuměl obchodovat, a tak byla časem nucena prodat vlastní výbavu, aby uživila rodinu.) Doma se Hunya naučila také ovládat šicí stroj.

Hunyina registrační karta z koncentračního tábora z roku 1943 uvádí výšku metr šedesát pět, hnědé vlasy a oči. Nos – rovný. Štíhlá postava, kulatý obličej, středně velké uši. Úplný chrup, žádná zvláštní znamení, žádný policejní záznam.¹⁹ Tento popis nic neříká o její povaze, její nepochybné kuráži, o silné vůli doprovázené soucitem a obětavostí.

Při jejím temperamentu ji školní biflování nebavilo. Toužila stát se švadlenou. Profesionální krejčovina nebyla nic pro snílky ani diletanty, vyžadovala si odevzdání, houževnatost a roky učení. Nejprve bylo třeba zvládnout základy, než se mohl začít rozvíjet osobní talent. Hunya se přihlásila do učení k nejlepší švadleně v Kežmarku. Kde lépe se naučit řemeslo? Celý rok sbírala špendlíky, uklízela salon, vyřizovala pochůzky a neustále přitom sledovala, jak zkušené šičky kouzlí z látek oděvy.

Nakreslení stříhu, stříhání, stehování, žehlení, zkoušení, šití, dokončování... každá fáze procesu si žádala dovednosti, které si Hunya umínila osvojit. Už jako pouhá učnice měla plné ruce práce. Doma vždycky zhltna večeri a pak dlouho přes půlnoc pracovala na matčině šicím stroji značky Bobbin, opravovala svršky a šila oblečení pro rodinu a přátele. Dva roky v kežmarském salonu jí daly zkušenosti potřebné k tomu, aby ji přijali v nějaké proslavené škole švadlen v zahraničí, což byl další krok v jejich ambiciózních plánech. Znamenalo by to obvyklou lopotu: deseti- až dvanáctihodinové směny v tmavé a přecpané dílně, šest dní v týdnu. Byla na tu výzvu připravená.

Zatímco artamani a nacionální socialisté v Německu v rámci prosazování své politiky zvažovali expanzi na východ, Hunya na konci dvacátých let plánovala cestu na západ, do dalšího učení v Lipsku.

Irene, Bracha ani Renée coby pubertální dívky necítily stejné profesní volání jako Hunya, když byla v jejich letech. Ani jednu z nich vůbec nenapadlo, že by se živila jako švadlena. Alespoň zpočátku ne. Měly v úmyslu dokončit své zvolené kurzy. Zdálo se, že se jim to povede i přes politický rozruch za hranicemi Československa, kde Adolf Hitler hřímal ve svých projevech proti Židům a kladl čím dál tím důraznější požadavky na práva Němců.